

«Monica»

Fordi hun ville ha noen å leve for, holdt Monica graviditeten skjult.

Mannen tok meg med til politiet. Der satt jeg på en benk og folda hendene hardt, hardt, og tenkte at hva som enn skjer, går jeg ikke ut., Eier: Colourbox.

Når jeg ser meg i speilet, ser jeg et lykkelig ansikt. Helt annerledes enn det ansiktet jeg hadde for noen måneder siden. Jeg har det så bra her på krisesentret, men jeg tenker på dem som ikke er så heldig som meg. Jeg husker historier fra hjemlandet mitt om kvinner som forsvant. Nå veit jeg hva som kan ha skjedd med noen av dem. Derfor forteller jeg historien min, for at flere kan forstå hva som skjer.

Cand. polit. Rachel Eapen Paul og Unni Rustad, tidligere skribent ved Kilden kjønnsforskning.no, intervjuet kvinnene etter at de hadde flyktet fra menneskehandlerne som førte dem hit. Unni Rustad redigerte materialet.

Så langt mulig er kvinnenes egne ord beholdt, men detaljer er endret for å beskytte deres identitet. Kvinnene leste igjennom og godkjente sin egen historie for publisering. Ingen av bildene har tilknytning til dem det gjelder. Vi takker kvinnene som har bidratt.

Kvinnene var ute av prostitusjon og på krisesentre rundt om i landet da de fortalte om erfaringene sine. Alle hadde kontakt med ROSA-prosjektet som tilbyr beskyttelse og bistand til kvinner utsatt for menneskehandel.

Helse og Rehabilitering har finansiert prosjektet som har vært et samarbeid mellom Krisesentersekretariatet, ROSA og Kilden kjønnsforskning.no.

Takk til ressursgruppen, som har fulgt arbeidet og gitt råd underveis: Maya Brenna Nilsen, informasjonsansvarlig for ROSA-prosjektet, Tove Smaadahl, leder for Krisesentersekretariatet, Solveig Dahl, psykiater, Nina Kristiansen, ansvarlig redaktør for Forskning.no, Ragnhild Hennum, professor i rettsvitenskap ved UiO.

En god oppvekst

Jeg vokste opp sammen med mor, far døde før jeg var ett år gammel. Jeg har ingen minner om han, men mor fortalte meg ofte at han var en god mann. Hun savna far veldig, og var fortvilet da han døde. Mor ble glad da en velstående familie vi kjente sa hun kunne jobbe for dem. Vi bodde på eiendommen deres, og da jeg ble større, hjalp jeg til i huset. De var snille mennesker, og behandlet meg som en datter i familien. De hadde flere barn, også en datter som var like gammel som meg. Hun og jeg lekte alltid sammen, vi var som søstre. Jeg var veldig glad i henne. Når hun kom fra skolen, kom hun alltid til meg og fortalte meg hva hun hadde lært. Det var skolen min. Jeg lagde mat til henne, og hun underviste meg. Mor og jeg hadde det godt.

Så døde mor da jeg var elleve år. Jeg husker hvor redd jeg var den dagen det skjedde. Nå var jeg helt alene i verden, hvor skulle jeg gjøre av meg, hvordan skulle jeg overleve? Jeg satt lenge i et hjørne i rommet hvor mor lå, og var så fortvilet. Familien jeg bodde hos kom og sa jeg ikke skulle være redd. De ville ta vare på meg, og jeg skulle tenke på dem som familien min, sa de.

Forelsket i en fremmed

Og så fortsatte livet mitt nesten slik det hadde vært. Søstera mi og jeg var sammen hver dag. Vi lekte, vi hadde skole, og vi fortalte hverandre alt. Slik gikk det flere år. Så en dag skulle hun og jeg et ærend i byen. På veien så vi en mann vi hadde sett før. Han var omtrent tredve år gammel, vi visste at han bodde i nabolaget vårt, det var alt. Han så på oss, mest på meg. Vi synes det var spennende, og snakka mye om det etterpå. Han begynte å gå forbi der jeg bodde og se mot huset.

En dag kom søstera mi oppskjorta hjem og fortalte at mannen hadde kommet bort til henne og bedt henne si at han ville gifte seg med meg. Vi syntes det var veldig romantisk. Vi hadde sett mange filmer med folk som gifter seg og er forelska, og for oss var dette akkurat som å være med i en sånn film.

“

Jeg lagde meg et fantasibilde av virkeligheten og trodde at alle drømmer skulle gå i oppfyllelse med denne mannen som sa han ville ha meg.

En dag stod han plutselig i døra. Ingen andre var hjemme, bare meg. «Bli med meg», sa han, og jeg la fra meg det jeg holdt på med og gikk ut døra uten å tenke meg om. Tusen ganger har jeg tenkt på det øyeblikket, og hvorfor jeg gjorde det jeg gjorde. Jeg var som et barn, det er den beste forklaringa jeg kan finne. Jeg lagde meg et fantasibilde av virkeligheten og trodde at alle drømmer skulle gå i oppfyllelse med denne mannen som sa han ville ha meg.

Solgt til voldtektsmenn

Vi dro til huset hvor han bodde alene, han ville ligge med meg med en gang. Vi skulle gifte oss snart, sa han, men i en annen by hvor familien og vennene hans bodde. Etter ei uke reiste vi den lange veien til der hvor han sa slekta hans var. Der tok han meg med til et lite rom hvor vi var i to uker. Hver dag spurte jeg hvor familien hans var, og når vi skulle gifte oss. «Vi skal snart besøke dem og gifte oss», sa han, «men jeg må snakke med dem først, forberede dem, for slektningene mine liker ikke at vi bor sammen uten å være gift». En kveld kom han og sa vi skulle besøke en venn. Det var to menn i rommet vi gikk inn i. «Sitt her», sa mannen min, «vi skal bare ut og ta en røyk». Jeg satt lenge og venta. Til slutt kom de to fremmede mennene inn igjen. «Hvor er mannen min?», spurte jeg. «Han solgte deg til oss», sa de og lo. Den latteren var starten på et helvete.

“

Hver gang jeg prøvde å rømme, skar de meg opp med barberblad.

Fra da av var jeg aldri alene. De første ukene bodde vi sammen i det rommet. De voldtok meg begge to. Så begynte de å sende menn til meg om natta. Hver gang jeg prøvde å rømme, skar de meg opp med barberblad. De skar dypere og dypere. Det hendte jeg måtte på sykehus og sy, og jeg mista mye blod flere ganger. En gang brente de meg med et lys. Jeg ga ikke opp tanken på å komme meg vekk, men de passa på hele tida. «Vi har kjøpt deg, så ikke prøv deg på noe», sa de.

Ble gravid

Etter noen måneder ble jeg gravid. Jeg holdt det skjult så lenge at de ikke kunne tvinge meg til abort. Jeg ville så gjerne ha det barnet, jeg trengte å ha noen å leve for, det var som om barnet ga meg håp. Mennene forstod ingenting før magen begynte å bli stor. De ble veldig sinte, sa jeg var stygg og skjelte meg ut. Ikke lenge etter tok de meg med til et annet land. Da jeg spurte hvor vi var sa de at det hadde jeg ikke noe med å vite. De brukte barnet mitt mot meg, trua meg med at nå kunne jeg ikke rømme, for da skulle de drepe barnet mitt. De fortsatte å sende kunder til meg. «Det er ikke noe problem at du er gravid», sa de, «det eneste som er viktig, er at du er i live». Alt jeg tjente, tok de, mat og klær var det eneste jeg fikk.

Vi var ikke så lenge i det nye landet, kanskje i to måneder, så reiste vi videre. Mennene bare lo da jeg spurte hva det het dit vi kom. Vi bodde på hotell i flere uker, og selv om kundene kunne se at jeg var gravid, kom de. En av dem var full og brant meg med sigaretten sin. Så dro vi til et nytt land. Jeg var aldri utenfor hotellrommet. Det hendte jeg spurte kunder hvor vi var, men ingen svarte meg. Mange av kundene var gift. Det veit jeg, for av og til prøvde jeg å gjøre meg ekstra søt for at en av dem skulle få lyst til å gifte seg med meg. Hver gang sa kunden at det kunne han ikke, for han hadde allerede en kone.

Ga ikke opp håpet

Etter hvert var det akkurat som om jeg ble borte, jeg kunne ikke kjenne hjertet mitt. Alle andre fortalte meg hva jeg skulle gjøre, jeg var bare en kropp, en kropp uten hjerte. Det er like greit at jeg mister barnet, husker jeg at jeg tenkte. For hva hvis jeg får ei jente, og de selger henne og hun må gjøre det samme som meg? Likevel ga jeg aldri helt opp håpet om et annet liv. Det siste stedet vi kom til, var et europeisk land. Mennene så ut som menn i dette landet, så jeg veit det var Europa. Etter noen uker på et hotellrom, tok de meg med i drosje og dro derifra. Vi kjørte lenge, dag og natt. Endelig stoppa vi på en åpen plass med mange mennesker og biler. Det var en torsdag i desember, og klokka var åtte om morgenen. Jeg visste ikke da at vi var i Oslo.

Mennene ba meg sitte rolig mens de gikk noen meter bort for å ringe. Jeg så at de slo et nummer og begynte å snakke med noen. Jeg tenkte ikke, jeg tok veska som stod ved siden av meg på setet, åpna døra, og greip hånda til en mann som tilfeldigvis gikk forbi. «Please help me, I am helpless», sa jeg. Jeg tror han snudde seg og så mennene. De så at jeg holdt en fremmed mann i

hånda, en høy, hvit mann. Han sa ingenting, men slapp meg ikke. Mannen tok meg med til politiet. Der satt jeg på en benk og folda hendene hardt, hardt, og tenkte at hva som enn skjer, går jeg ikke ut. Jeg fortalte politiet alt, de var hyggelige. Om natta fikk jeg vondt i magen. En politimann tok meg med til legen dagen etter, og hun sa det var stress. Det var ikke lenge igjen til jeg skulle føde.

Hånden hans reddet meg

På mottaket gråt og gråt jeg. Jeg visste ingenting om hva som skulle skje, ingenting om hvor jeg var. Alt ble bra da jeg ble kjent med ROSA. Fra da av klarte jeg å puste og slappe litt av. Nå har jeg det veldig bra. Jeg håper jeg kan bli her.

“

Alt jeg vil er å lære norsk, få en jobb og gi ungen min mulighet til et bedre liv enn meg.

Å reise hjem til landet mitt med et barn og uten en mann, er ikke mulig. Ingen kvinner lever sånn der. Alt jeg vil er å lære norsk, få en jobb og gi ungen min mulighet til et bedre liv enn meg. Jeg tenker mye på de få sekundene mennene lot meg være alene, at jeg klarte å gjøre noe, og at den gode mannen var der akkurat da jeg strakk ut hånda. Jeg skulle ønske jeg kunne takke han. Hånden hans reddet meg.

Se også

- [«Nadia»](#)
- [«Nina»](#)
- [«Setare»](#)

Kilder

- [ROSA-prosjektet](#)
- [Krisesentersekretariatet](#)

PROSTITUSJON OG MENNESKEHANDEL

Det ble ikke vist noen globale meldinger eller andre viktige meldinger da dette dokumentet ble skrevet ut.